

La vostra caritat no es cansa de fer el bé (1Te 1,3)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Sant Pau en la salutació de la primera carta als cristians de Tessalònica s'alegra per la fe, l'esperança i la caritat en què viu aquella petita comunitat (cf. 1Te 1,3). Les tres virtuts teologals es refereixen directament a Déu i a la relació amb ell. La fe, l'esperança i la caritat «són infoses per Déu en l'ànima dels fidels per a fer-los capaços d'actuar com a fills seus i merèixer la vida eterna» (CEC, 1813). És meravellós de veure com, ja en els inicis de la predicació apostòlica, les realitats fonamentals de l'existència pròpia dels membres de la comunitat cristiana es fan presents i com aquestes mateixes continuen al llarg dels segles.

L'amor d'aquells cristians que descriu Sant Pau era realment efectiu

Aquella comunitat vivia en l'expectativa del retorn del Senyor amb una fe activa, una caritat generosa i una esperança constant. Per això és bo que en el temps d'Advent parem especial esment en aquestes tres virtuts. En la present glossa, després de l'anterior en què ens vam fixar en la fe, ens centrarem en la caritat, tal com ho trobem en la carta paulina: *La vostra caritat no es cansa de fer el bé* (1Te 1,3).

«La caritat és la virtut teologal amb què estimem Déu per ell mateix sobre totes les coses i el nostre proïsme com a nosaltres mateixos per l'amor de Déu» (CEE, 1822). La caritat neix de la fe, ja que aquesta és resposta a l'amor de Déu que en Jesucrist se'ns ha revelat. Acceptar de cor, amb confiança plena, l'oferta d'amor de Déu no ens pot deixar indiferents. L'amor de Déu demana la resposta de la criatura que, meravellada per la gratuïtat de l'amor misericordiós, no pot fer res més que respondre-hi també amb amor. L'acció de Déu mateix pel seu Esperit en el cor del creient fa possible la resposta de la caritat, que, si bé desigual —mai la criatura humana no podrà respondre de manera equivalent a l'amor de Déu—, plau al Senyor.

L'apòstol afirma que la caritat dels tessalonicencs no es cansa de fer el bé. Podem entreveure, doncs, que l'amor d'aquells cristians no era un amor merament sentimental o superficial, ni abocat solament a les pràctiques cristianes de pregària, sinó realment efectiu. Les paraules de l'apòstol ressonen en les de sant Joan de la Creu: «El alma que anda en el amor ni cansa ni se cansa» (*Dichos*, 101). El testimoniatge més clar de la fe en el cor d'una persona són les obres de misericòrdia a favor dels germans necessitosos, fetes de manera incansable. No oblidem mai que solament l'amor és digne de fe.

